

видатки на оборону та передислокацію військових частин і членів сімей військовослужбовців на материк.

Політики та наукові експерти єдині думки, що успішно відповісти на найсильніші за усю історію незалежної України загрози та виклики без подолання величезної за своїми масштабами тіньової економіки разом, з нерозривно пов'язаною з нею корупцією, неможливо.

Подолання проблеми тіньової економіки може різко підняти рівень коштів у бюджеті, тим самим Україна зможе подолати економічну кризу, в якій вона зараз перебуває. У цьому контексті, досить важливим є питання щодо повернення коштів від легалізації тіньової економіки та виявлення недоотриманих надходжень в структурі бюджету.

Інтенсивна політика щодо деталізації економіки може вивести Україну на новий рівень економічних відносин і прискорити темпи євроінтеграції та вступу України в ЄС.

БАНКРУТСТВО В УКРАЇНІ: ВИРОК ЧИ ШАНС?

Ковалко О.О., студент магістратури ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри господарсько -правових дисциплін ННПП НАВС Тищенко Ю.В.

Банкрутство - це особливий вид припинення діяльності підприємства. З економічної точки зору банкрутство являє собою неспроможність суб'єкта господарювання продовжувати свою підприємницьку діяльність внаслідок її економічної нерентабельності, та безприбутковості. З юридичної ж точки зору це визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність і погасити грошові вимоги кредиторів, не інакше як через застосування ліквідаційної процедури.

Впродовж становлення інституту банкрутства, він завжди мав негативний відтінок. Так, наприклад, лексично слово «банкрутство» походить від латинських слів «Бансш» (лава) та «гіріш» (зламаний). «Банком» спочатку називалася встановлювана в людних місцях (наприклад, ринки або ярмарки) лава, на якій лихварі проводили свої операції і оформлювали документи. Коли власник такого «банку» розорявся, він ламав свою лаву і припиняв свою діяльність. В Київській Русі неплатник або злісний банкрут прирівнювався до злодія. В дореволюційному праві висвітлювалася позиція, що банкрутство є поєднанням неспроможності та злочинних дій незалежно від причинного зв'язку між ними.

У радянському праві періоду нової економічної політики мала місце думка, що сама по собі неспроможність не повинна розглядатися як банкрутство, тобто як соціально небезпечна дія, яка тягне за собою застосування певних заходів соціального захисту.

Проте, на сучасному етапі, банкрутство має й «позитивну» сторону для боржника. Так, у Законі України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» передбачена спеціальна процедура, яка дає шанс підприємству - боржнику уникнути банкрутства і відновити свою платоспроможність, а саме - санація. Ця процедура є системою заходів, що здійснюються під час провадження у справі про банкрутство з метою запобігання визнанню боржника банкрутом та його ліквідації, яка спрямована на

господарського становища боржника, а також задоволення вимог кредиторів.

Окрім цього, господарський суд може винести ухвалу про припинення провадження у справі про банкрутство, наприклад, шляхом укладення мирової угоди, тобто домовленістю між боржником і кредиторами стосовно відстрочки та/або розстрочки, а також прощення (списання) кредиторами боргів боржника, яка оформляється шляхом укладення угоди між сторонами.

Не варто забувати також про те, що сьогодні банкрутство в Україні - один із поширених інструментів для очищення бізнесу, а також відомий спосіб «кинути» кредиторів, наприклад, шляхом фіктивного банкрутства (свідомого поширення підприємством інформації щодо своєї фінансової неспроможності, щоб ухилитися від оплати зобов'язань).

ЗАХИСТ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ У РАЗІ ПРИДБАННЯ НИМИ ПРОДУКЦІЇ В КРЕДИТ

Хоменко О.О., студент НШПІ НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри господарсько - правових НШПІ НАВС Пожидаєва М.А.

Сучасне кредитування є одним з найважливіших чинників розвитку економіки будь-якої країни. Практично всі підприємці в своїй повсякденній господарській діяльності стикаються з однією з найпоширеніших форм договорів - договором кредиту, виступаючи в ньому в або кредитодавцями, або позичальниками. Однак, виступаючи у якості кредитодавців, підприємці при укладенні кредитних договорів на придбання продукції, не дотримуючись вимог законодавства України, часто порушують права позичальників (споживачів). У зв'язку з цим, виникає необхідність дослідження законодавства України, яке захищає права споживачів (позичальників) та регулює відносини між кредитодавцями та споживачами (позичальниками) при укладенні кредитного договору на придбання продукції.

Найпоширенішим видом кредиту є споживчий кредит (кредит на поточні потреби, кредит в інвестиційну діяльність, іпотечний кредит).

Договір про надання споживчого кредиту укладається між кредитодавцем та споживачем, відповідно до якого кредитодавець надає кошти (споживчий кредит) або бере зобов'язання надати їх споживачеві для придбання продукції у розмірі та на умовах, встановлених договором, а споживач зобов'язується повернути їх разом з нарахованими відсотками.

Об'єктом кредитування є витрати, пов'язані з задоволенням поточного попиту населення, в тому числі придбання товарів в особисту власність, а також витрати капітального (інвестиційного) характеру на будівництво та підтримання нерухомого майна.

Відповідно до ч. 4 ст. 11 Закону України «Про захист прав споживачів», договір про надання споживчого кредиту укладається у письмовій формі, один з оригіналів якого передається споживачеві.

У договорі про надання споживчого кредиту зазначаються:

сума кредиту;

детальний розпис сукупної вартості кредиту для споживача (у процентному значенні та грошовому виразі) з урахуванням відсоткової